

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволоо је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза рађевског Миливоја Хаџића, полицијског писара исте класе среза колубарског, округа београдског;

за полицијског писара прве класе среза моравског, округа нишког, Димитрија Гавриловића, полицијског писара исте класе среза нишавског;

за полицијског писара прве класе среза хомољског Војислава Кимпановића, полицијског писара исте класе среза ресавског;

за полицијског писара прве класе среза параћинског Витомира Јовановића, полицијског писара исте класе среза беличког;

за полицијског писара друге класе среза јасеничког, округа смедеревског, Милорада Петровића, полицијског писара исте класе Управе вароши Београда;

за полицијског писара друге класе Управе вароши Београда Боривоја Бековића, полицијског писара исте класе начелства округа ужичког;

за полицијског писара друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Милутина Петровића, полицијског писара исте класе среза колубарског, округа београдског;

за полицијског писара друге класе среза грузанског Јевту Бекрића, полицијског писара исте класе среза кључког;

за полицијског писара друге класе среза ресавског Милорада Стојнића, полицијског писара исте класе среза хомољског;

за полицијског писара друге класе среза јасеничког, округа смедеревског Витомира Денића, полицијског писара исте класе среза орашког;

за полицијског писара друге класе среза мачванског Стевана Петровића, полицијског писара исте класе начелства округа подринског;

за полицијског писара треће класе среза јадранског Лазара Кречковића, по-

лицијског писара исте класе среза азбуковачког;

за полицијског писара треће класе среза колубарског, округа београдског, Радомира Јојића, полицијског писара исте класе среза јасеничког, округа крагујевачког;

за полицијског писара треће класе среза поречког Ђорђа Анастасјевића, полицијског писара исте класе среза колубарског, округа београдског;

за полицијског писара треће класе среза моравичког Милана Цветковића, полицијског писара исте класе среза космајског;

за полицијског писара треће класе среза неготинског Обрена Гавриловића, полицијског писара исте класе среза звишког;

за полицијског писара треће класе среза кључког Животу Спасојевића, полицијског писара исте класе среза рамског;

за полицијског писара треће класе среза млавског Крсту Петровића, полицијског писара исте класе среза моравског, округа нишког, и

за полицијског писара треће класе среза крагујевачког Драгишу С. Видаковића, полицијског писара исте класе начелства округа рудничког; — све по службеној потреби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 12. јануара 1908. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволоо је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за начелника четврте класе округа рудничког Антонија И. Вилдовића, начелника прве класе среза врачарског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 18. јануара 1908. г. у Београду.

РАСПИС

Свима окружним начелствима и Управи града Београда

Велики број наших пољопривредника радника сваке године прелази у Руму-

нију, да тамо као надничари појединих румунских поседника зараде што за себе и своју породицу.

Те наше раднике, готово увек прати као драгоман по која личност, којој су познате прилике и румунски језик. Они примају на се да нађу посла радницима које прате, и у њихово име закључују уговоре за рад са појединим поседницима имања.

Међутим ти драгомани да би се што више обогатили на рачун послодавца и самих радника чине многе злоупотребе и тиме задају посла румунским властима и нашем посланству у Букурешту.

Драгомани наговарају раднике, у чије су име закључили уговор, да у невреме напуштају посао, само ако дотични поседник не буде пристао да задовољи њихову грамзљивост и заједно са својом дружином иду даље, да се с другим поведе.

Тим људима ништа не смета да за време једне пољске сезоне погоде своју дружину код неколико разних господара, а да се ни код кога не оставе да одслуже погођено време. По некад опет ти исти драгомани однесу зараду своје дружине, и по том је остављају да се у туђем свету, међу људима чији језик не зна, мучи и пати.

Услед таквих поступака ових људи румунске власти на жалбу час својих преварених поданика час нашег посланства, коме се жале оштећени радници, имају ваздан главобоље, трагајући за кривцем, који је за то време променио већ неколико места.

Господин Министар иностраних дела, писмом својим од 23. фебруара 1907. г. Бр. 2006 услед представке оvd. румунског посланика, извештавајући ме о злоупотреби поверења ових драгомана, тражио је да се обрати већа пажња на личности, које у будуће буду као драгомани водили наше раднике у Румунију, како би се стало на пут честим злоупотребима, које су они вршили на штету наших радника и румунских поданика.

Према овоме, а тако исто и по многим жалбама наших раденика, види се да се злоупотребе с нашим раденицима нису могле сузбити до сада издатим наредбама (расписи: од 7. јула 1892. год. ПБр. 12068., 10. марта 1899. г. Бр. 5528., 10. маја 1904. год. ПБр. 13469 и 22. априла 1906. г. ПБр. 58312.)

Како у Румунију прелазе наши раденици из округа: крајинског, тимочког, пиротског, нишког и врањског, ја налазим, да они греше што верују обманам драгомана, јер према садашњим приликама они за време пољских радова могу и у Србији, и у другим окрузима у које долазе странци раденици, зарадити исто толико колико и у Румунију, у којој не могу више месечно зарадити од 25 до највише 35 динара, према послу и умешности њиховој, те би се тако избегле честе њихове жалбе на послодавце и настојнике о рђавом поступању према њима и неиспуњавању уговора о заради и хранити би имали посла са каквим драгоманима.

Али, кад поједини наши раденици готово из навике иду у Румунију и верују драгоманима да ће тамо више зарадити, то на основу тражења господина Министра иностраних дела и §. 7. и 27 т. 1. устројства централне државне управе прописујем ова

ПРАВИЛА

За раднике који полазе у Румунију ради надничења.

I

Према решењу Краљ. румунског Министарског Савета од 1892 год. које је у препису достављено полицијским властима расписом мојим од 7. јула 1892 год. ПБр. 12068, а које је и данас у важности ни једној групи страних радника неће се допустити улазак у Румунију.

а) ако сваки раденик нема уредну путну исправу;

б) ако поседник, закупац, подузетник и т. д. нема писмено одобрење румунског Министарства унутрашњих дела, да може извесан број страних радника довести, са обвезом, да ће вратити натраг све раденике, које је довео, онамо одакле су дошли, и да ће им дати средства, да се поврате на границу.

II

Нико, ко нема за то писмено дозвољење од његове надлежне полицијске власти, издато у смислу § 121. еснафске уредбе, не може врбовати раденике за иностранство.

Ове дозволе издаваће полицијске власти само онима драгоманима, за које зна: да су поштени, честити и поуздани људи: који својим имовним стањем дају довољно гаранције, да неће чинити никакве злоупотребе и преваре и који се обвезу, да ће за свакога раденика, кога буду повели у Румунију, положити месној полицијској власти по 20 дин. у депозит на име трошкова око њихова могућна рапатрирања.

III

Врбовање раденика дозволиће се само оном драгоману који поред дозволе по т. под II покаже и у препису преда свакој полицијској власти, у чијем рејону врбује раденике, одобрење, које је румунско Министарство унутрашњих дела издало дотичном послодавцу за улазак у Румунију оноликог броја раденика, колико их драгоман за тог послодавца жели одвести из Србије у Румунију.

IV

На основу докумената у т. I и III поменутих дужни су драгоман и раденици, између себе закључити уговор, који ће бити потврђен код дотичне полицијске власти, у коме ће се поред њихових поводаба, унети:

а) име и презиме и место одакле је, сваки раденик, из сваке групе, која уговор закључује са драгоманом;

б) пристанак драгомана и раденика, да ваше посланство у Букурешту може на рачун депоноване суме повратити раденика у Србију (рапатрирати) на случај, ако би се овај нашао приморан напустити посао и вратити се у отаџбину.

Полицијска ће власт у потврди уговора назначити: колику је суму драгоман депоновао за те раденике и под којим је бројем депозитне књиге унесена у касу.

Док се претходно не положи потребна сума (по т. II) у депозит, неће се уговор потврђивати.

V

Препис писмене дозволе румунског Министарства унутрашњих дела (по т. III) полицијска ће власт заједно са закљученим уговором између драгомана и раденика чувати међу новчаним предметима, ради евентуалног спора између њих, кад се буду повратили у Србију; а уговор ће преписати и истог дана тај препис с писмом послати Министарству иностраних дела за наше посланство у Букурешту ради његове употребе.

VI

Сваки раденик мора бити снабдевен засебним уредним заграничним пасошем,

у коме ће се све прописане рубрике правилно попунити на српском и француском језику.

VII

Пограничне власти дужне су поред прегледа пасоша, да се увере и из уговора закљученог између драгомана и раденика да границу прелазе само они раденици и у оноликом броју, који су означени у уговору.

VIII

Ниједан драгоман не сме повести већи број раденика, нити полицијска власт сме потврдити уговор на већи број раденика, него што гласи писмено одобрење румунског министарства унутрашњих дела, издато послодавцу за набављање раденика са стране.

Ради контролисања овога полицијска ће власт при потврди уговора назначити на писмену румунског Министарства унутрашњих дела, које јој драгоман по т. III буде поднео, колики је број раденика по том писмену набављен и с њим уговор закључен.

IX

Драгоман је дужан имати при себи увек писмену дозволу румунског Министарства унутрашњих дела и уговор закључен са раденицима и потврђен од полицијске власти. Без тих исправа неће им се допустити одвођење раденика преко границе без обзира на њихове путне исправе.

X

Кад прође време повратку раденика у Србију, полицијска ће власт вратити драгоману депоновану суму, ако јој преда писмено нашег посланства у Букурешту да за његове људе ни за њега није учињен никакав издатак. Иначе ће се депозит чувати, ради накнаде трошкова посланству, ако их буде учинило за драгомана или његове раденике.

Наређујем свима полицијским властима да се у будуће ових правила у свему тачно придржавају, и да начелство исто поред подручних му среских власти одмах достави и оним пограничним царинским властима, под чијим надзором стоји погранични саобраћај.

ПБр. 10928/907.

15. јануара 2908. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,

Наст. Н. Петровић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(паставак)

О извршеној секцији дужни су вештаци саставити још на лицу места што исцрпнији протоко. Само ако прилике, у којима се секција врши, не би допуштале, да се целокупни

наход одмах на лицу места и на самој секцији утврди, лекари ће то на завршетку поднесеног протокола изречно изјавити. Али ће у сваком случају морати бар све важније находе на лицу места да опишу. Сам протоко носи наслов „Протоко секције.“ Он се дели у три дела: заглавље, спољни и унутрашњи преглед. Заглавље се пише преко целог табака и у њему има да се наведе: по чијем се захтеву врши секција (број акта и његов датум), име и презиме, занимање и постојбина секцираног лица, место, дан и доба дана кад је сек-

нија вршена, да ли су секцију вршила два лекара или само један и зашто, ко је секцији присуствовао од стране власти. После заглавља долази спољни а за овим унутрашњи преглед који се у протоколу означавају словима А и Б. Ту вештаци морају навести све органе, које су прегледали и што потпуније да опишу све учињене находе. Одељци о главним дупљама човечијег тела (лобања, грудни кош и трбушна дупља) имају бити снабдевени римским бројевима, а наводи на појединим органима арапским бројевима, који имају тећи редом од почетка до краја протокола (Правилник стр. 5 и 6).

Пошто су лекари написали протоко, дужни су они на основу резултата добијеног приликом секције да даду своје мишљење. Мишљење са разлозима могу они дати или одмах на истом протоколу, у коме се случају на средини табака, а одмах испод већ написаног протокола, има да стави „лекарско мишљење“, или опет могу они то мишљење дати и накнадно, ако је у питању какав тежи случај. И онда, кад лекари своје мишљење дају накнадно, иследник од њих треба да тражи одмах мишљење бар о ономе о чему могу одмах дати или у онолико у колико га могу дати. Закључци лекарског мишљења треба поглавито да се ослањају на објективни навод, утврђен у протоколу секције, а за тим и на податке ислеђења. Лекари су дужни да све закључке у своје мишљењу мотивишу што разумљивије и логичније тако, да то може разумети и нестручно лице. Они ће се увек позивати на одговарајући број, под којим је у секционом протоколу прибележен објективни навод, на основу кога свој закључак изводе. Ако се буду користили подацима истраге, поменуће и то изречно у своје мишљењу. Они имају и на питања, која им је иследник поставио, што потпуније одговорити у своје мишљењу, или имају навести разлоге, зашто то нису могли учинити. Ако се у тумачењу каквог секционог навода или у закључцима између лекара појави несугласица, онда су дужни обојица поднети одвојена мишљења (Правилник стр. 19 и 20).

Најважније питање, које лекари имају у своје мишљењу да реше, јесте питање о узроку смрти. Они ту имају тачно да одреде, да ли је и у колико је извесна радња непосредни или посредни узрок смрти једног човека. Непосредни, прави или физиолошки узрок смрти јесте онај процес у телу, који је уништио живот; а узрок тога узрока јесте посредни или физички узрок смрти. Тако н. пр. ако је смрт наступила услед повреде једне од важнијих артерија, то је ту непосредни узрок смрти изнемоглост услед губитка крви, а посредни узрок смрти је пресецање артерије.⁴⁾

Да би лекари у конкретном случају могли одредити узрок смрти, законодавац је у § 62 прописао питања, која им иследник има да постави и на која они имају да одговоре.

Кад лекари нађу да на телу има повреда, онда они по § 62 имају на првом месту да расправе ова питања: а) да ли је смрт наступила услед нађених повреда; или б) услед другог каквог узрока, независног од повреда. Ако је утврђено, да је смрт наступила услед нађених повреда, нанетих радњом другог (виновника), онда лекари имају још да одговоре и на ова питања: а) да ли је та виновникова радња сама по себи, због своје опште природе, проузроковала смрт, т. ј. да ли се она у опште има узети за довољан узрок смрти, н. пр. убод ножем у срце, или б) да ли је та радња проузроковала смрт због телесног својства или особеног стања у коме се повређени налазио, н. пр. због болести, пијанства и т. д., или в) да ли је смрт проузрокована због случајних окол-

ности, под којима је та радња извршена. Ово је случај кад нанесене повреде нису довољан узрок смрти, кад оне по правилу не проузрокују смрт, већ само изузетно, т. ј. кад је радња којом је повреда нанесена извршена под неповољним околностима, независним од ње, н. пр. кад је повреда нанесена у време кад владају заразне болести.

Из § 62 не може се извести, да се лекарима не сме поставити ниједно питање више. Сем ових иследник може поставити и које друго питање, само ако то нађе за потребно с обзиром на конкретни случај. Тако ће н. пр. иследник моћи у неким случајевима поставити и овакво питање: да ли би смрт могла бити отклоњена да је благовремено указана помоћ и др.

Одговори на сва ова питања могу бити врло важни по томе, што судији дају довољну грађу за оцену једног другог питања, а то је: да ли је виновник са злом намером радио или не, т. ј. да ли је имао намеру за убиство? Питање о злој намери, о томе да ли је виновник при предузимању радње могао предвидети смрт као последицу, јесте правно питање које има да реши судија а не лекари. Према томе, ако се утврди да је радња по својој природи смртоносна, н. пр. оптужени је отсекао главу убијеноме, то се неће моћи лако поклонити вера његовом исказу, да није имао намере да убије, јер је у таквом случају могао предвидети да ће смрт наступити. Сасвим ће другаче бити ако се утврди да је смрт наступила због особитог телесног својства (н. пр. због необично танке лобање) или због случајних околности. У тим случајевима ће оптужени с успехом моћи доказивати, да није предвиђао да ће из његове радње произићи смрт, и да према томе није имао намере за убиство.⁵⁾

II. Од обичног убиства законик нарочито издваја *детоубиство* и о њему говори у § 63. Детоубиство по § 164 аз. зак. јесте убиство детета од стране матере за време порођаја или после порођаја за 24 сата или ако је мучно стање породице дуже трајало и после 24 сата. Предмет овога кривичног дела јесте новорођено дете, а виновник може бити само мати. Да би се могло утврдити постојање детоубиства, од нарочитог је значаја питање: да ли је дете живо рођено? Стога законик и наређује у § 63, да се при подозрењу детоубиства, поред осталог, има да расправе ова два питања: а) је ли дете живо рођено, и б) је ли за живот било способно.

За преглед и секцију новорођене деце важе иста правила која важе и за остале лешеве. Једина се разлика састоји у томе, што код сваког новорођеног детета треба тачно одговорити на питање, да ли је дотично дете рођено живо, и, ако је рођено живо, колико је приближно после рођења живело и шта је био узрок његове смрти. Одговор на питање, да ли је дете живо рођено, зависи на првом месту од *плућне* пробе. Ова се проба оснива на искуству, да удисање ваздуха мења обим, боју, конзистенцију и специфичну тежину феталних плућа. Констатовање удисаног ваздуха у плућима, допушта закључак, да је дете живело. Оба плућна крила треба расећи на ситне комадиће, спустити у простран суд напуњен хладном водом, и видети да ли сви делићи пливају и у колико су склони да потону. (Правилник стр. 25.) Поред свега овога, плућна проба није необорив доказ да је дете живело. Данас је науком доказано да је дете могло дисати и пре него што је потпуно рођено, као год што је дете могло бити живо рођено а да није дисало. Сем тога, ваздух у плућа може допрети и вештачким путем, а плућа могу пливати и услед

⁵⁾ Ово су случајеви квалификованог признања из § 228, о којима ће доцније бити више речи.

⁴⁾ Rulf, Commentar I 176; Mayer, Commentar I 455.

трулежи и развића трудежних гасова. Стога, при предузимању плућне пробе треба бити врло обазрив, а та се обазривост састоји у томе, што се не треба зауставити само на њој, већ треба прегледати и све остале органе, по којима се може закључити, да ли је дете живело или не. Поред плућне пробе ваља у сваком случају утврдити, да ли стомак и црева садрже ваздух и пливају у води или не. И ова се проба оснива на искуству, да чим повређено дете почне самостално да дише, у исто време улази ваздух у стомак и горњи део црева, тако да и ови органи у води пливају (Правилник стр. 26.) Ако се у неком случају ове пробе покажу недовољним

за решење питања, да ли је дете живело, или ако се те пробе покажу сумњивим, онда треба прибећи другим методама о којима ближе говори Судска Медицина.

Законик наређује у § 63 лекарима, да реше и друго питање: да ли је дете за живот било способно. И ако способност детета за живот није елементар *corpus-a delicti* детоубиства, ипак је њу потребно утврдити, јер од тога, да ли је дете било способно за живот или не, зависи одмеравање казне.

(наставиће се)

Д-р. Бож. В. Марковић.

КОНАН ДОЈЛ И НАУЧНА ПОЛИЦИЈА

У XX ВЕКУ.

Dr J. Bercher

(НАСТАВАК)

Други начин, који употребљује Шерлок Холмс за констатовање идентитета, не помиње се у судско-медицинским расправама, и ако је у неколико од вредности. „Кад један човек, вели нам полицајца, пише по зиду, он инстинктивно повлачи руку у висини свога ока, те, према овоме, и деца могу одредити величину његовог стаса.“ Овај начин идентификовања стаса у већини случајева тачан је, и с тога га, бар по нашем мишљењу, треба сачувати, и у даном моменту њиме се користити.

Тетовирани знаци. И ако се Шерлок Холмс не служи тетовираним знацима за познавање раније осуђених личности, он их употребљује као професионалне знаке. Лакасањ је казао: „Тетовиран знак, то је човек; то је жива белега, у којој је резимиран скуп физичких и моралних склоности тетовираног лица.“ Апсолутно у овом истом смислу и енглески полицајца схвата тетовиране знаке. И најмањи нацрт њему је довољан за одређивање професије тетовираног лица. Један човек судара се на улици са Шерлоком Холмсом. „То је морнар,“ узвикује одмах Холмс, чијим очима, навикнутим на стално посматрање, није измакао из вида мали тетовиран знак, у виду лангера, на руци овог човека. Тетовирани знаци могу врло корисно послужити као знаци професије, али се морамо чувати да им, као таквим, поклонимо апсолутно поверење.

Знаци професије. Важност ових знака за утврђивање идентитета велика је, и с тога сваки добар полицајца треба да их познаје. Шерлок Холмс придаје им толику вредност, да вели, да је писао једну малу и веома интересантну расправу о начину, на који једна професија може модификовати облик руке. Он додаје, да је познавање ових модификација од великог практичног интереса са гледишта детективске науке, нарочито кад се има посла са непознатим лешевима, или кад треба открити прошлост злочинчеву.

Ова мала расправа (ако постоји) била би потпуно слична са колекцијом фотографија професионалних деформација, коју је саставио г. Бертилон.

Поред телесних деформација, Шерлок Холмс спомиње модификације одела, које

се такође јављају као последица професије. „Испитајте, вели он, рукаве капута, обућу, панталоне на коленима, рукаве од кошуље, па ће те добити довољно знакова, који ће вам допустити да у основи познате личност коју испитујете!“

Цитирајмо један пример: ви посматрате једну жену, и видите да се више краја њеног рукава налази двострука линија од искошености. Ово се показује код личности, које пишу на машини, а може се још показати и код шваља, које на машини раде, али је у овом последњем случају у питању само лева рука.

Ови знаци деформације одела очигледно су од важности и користи, и њихов скуп може несумњиво, у извесним случајевима, одредити тачну професионалну дијагнозу.

Отисци. Две врсте отисака нарочито су корисне за идентификацију: отисци обувених или босих ногу и отисци прстију руку. Отисци остављени од једне личности, толико су лични, да сачињавају средство идентификације прве врсте, кад год се могу упоредити са отисцима, који су директно узети од ове исте личности.

Сви лекари вештаци знају добро за осуду паликуће Птига, за коју се има захвалити отиску брадавице на табану његове ноге.

Познавањем отиска прстију учињен је први корак ка дактилоскопији: изгледа међутим, да Конон Дојл није много полагао на ове отиске, јер га свега једном видимо где крвави отисак прста употребљује за доказивање кривике окривљеног. Противно овом, Шерлок Холмс врло често изучава трагове ногу у земљи, и вели, да је ово важна грана полицијске науке, којој је он увек обраћао нарочиту пажњу, и с којом се, услед дуге праксе, сродно. Он још познаје и начин на који се, помоћу париског гипса, праве калупи ових отисака.

У истраживањима помоћу отисака Шерлок Холмс нарочито је ревностан: ми га видимо како, снабдевен дупом и метром, клечи, а понекад чак и леже, мерећи са највећом тачношћу отиске и простор који их раставља. Захваљујући овом послу, он може да чита у прањини, и да одреди пут којим је индивидуа ишла.

И доиста, отисци су, за детектива нешто више од обичног начина идентификовања; он помоћу њих успева да прати у стопу индивиду-у, и да помоћу неједнакости корачаји открије степен њеног узбуђења. Човек узбуђен и узнемирен не корача онако исто као човек чија је савест мирна: његови отисци ногу, дужина

његових корачаја и брзина његовог хода, доказ су његове узбуђености и узнемирености. Ово је један доказ више о потреби најбрижљивијег изучавања ових отисака. Није ли, доиста, од највећег интереса открити навике и покрете убице или његове жртве? Овај начин истраживања није, у осталом, непознат судским лекарима. Довољно је, за доказ овог факта, поменути интересантни мемоар професора Лакасања под насловом: „Убиство Маратова.“

Пепео цигара. Идентификовање помоћу пепела дувана оригинално је. Рођено из јаке маште и великог посматрачког духа, оно је потпуно непознато судским лекарима и истражним чиновницима. Међутим Шерлок Холмс, који је написао једну малу расправу „о разликовању пепела различитих цигара“, придаје овом начину идентификовања стварну вредност. „За извежбано око, вели он, између црног пепела једне „Trichinopoly“ и белог и праменастог дувана „brid's“, иста је толика разлика као између купуса и кромпира.“

Познавање разних врста дуванског пепела допушта Холмсу често пута, да утврди, да је злочинац пушио цигару нарочитог квалитета. Ови факти олакшавају доцније откриће и идентификовање злочинаца, ограничавајући круг полицијских истраживања.

Колико има тачности и истиности у једном оваком тврђењу? Је ли могућно разликовати пепео од разних врста дувана?

Онај, који би предузео једно овакво изучавање, изгубио би несумњиво знатно време у једном послу, чији би резултат био неизвестан. Ово дуго и компликовано студирање може пружити само проблематичне резултате.

Претпоставимо међу тим, са Шерлоком Холмсом, да је овај посао добро изведен: хоће ли од тога бити велике користи? Није ли утопија мислити, да се на овај начин може ограничити круг истраживања?

Остављајући на страну неколико изузетака, у чије постојање не сумњамо, без интереса је знати какав је дуван пушио убица у моменту извршења злочина.

При свем овом, ми не поричемо сваку важност овом начину идентификовања. Професор Раје имао је прилике, да га једним делом примени под овим приликама: на месту извршеног злочина нађен је пепео цигаре, сличан пепелу који оставља алжирски дуван. Одмах је ухап-

шена једна индивиду-а, код које су на-
ђене цигаре истог квалитета, и која је
признала да је извршила убиство.

Утврђивање идентитета помоћу ствари.
Овде никако није реч о антропометриј-
ском опису једне личности, према њеном
одећу, који се опис може утврдити на
основу истраживања г. Ђорђа Бертилона.¹⁾
Не! Кад Шерлок Холмс брижљиво испи-
тује какву ствар, то је с тога да би от-
крио особине и недостатке њеног соп-
ственика. Пажљиво посматрање, генијална
опажања, неочекиване дедукције, доводе
га до најправилнијих закључака. И овде,
као и свуда, загометни Холмс полаже
много на то да изазове чуђење и дивљење.
Показују му н. пр. један сат, и он одмах
одређује карактеристичне физичке и мор-
алне особине његовог сопственика. Осла-
њајући се на незнатна факта, који сваком
другом, сем њега, измичу из вида, он
долази до врло вештих закључака.

Једна оваква теорија може бити и та-
чна, и ако ми због тога нећемо пратити
Шерлока Холмса у његовим дедукцијама.
Утврђивање идентитета једне личности
помоћу ствари, које су јој некада при-
падале, може се сматрати као начин чи-
сто романтичан и у пракси неупотребљив.
Лекар, који би се ослонио на експертизу
овог рода, уплао би у неоправиме за-
блуде, за које му свесност о одговорно-
сти диктује да их избегне. То је тежак
и опасан пут, којим би судски лекар мо-
гао ићи само онда, кад би овај пут био
довољно широк и поуздан.

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић.

УБИСТВО

(са гледишта истраге)

(A. Thiénard.)²⁾

Од свих злочина против личности нема
ниједног чија репресија интересује дру-
штво више него овај злочин; исто тако
нема ниједног који тражи од чиновника
судске полиције, који имају дужност да
га констатују и да истражују његове ви-
новнике те да би их предали правосудју
које има задаћу да их казни, — више
вештине, умешности, пажљивости, питања,
колико и мудре и разборите обазривости.

Је ли потребно рећи да се човек који
се излаже, који зна да се излаже најви-
шем испаштању, убијајући свог ближњег,
не решава на то лако, дух размишља
дуго пре него што се рука наоружа ору-
ђем које треба да удара; отуда безброј
шеретлука, безброј рачуна, предострож-

ности, замки спремљених власти која и-
слеђује, а све у намери да је заведу на
лажан траг. Појмљиве су у овим окол-
ностима све тешкоће које може да пред-
ставља једна истрага убиства. Додајмо,
да истрага, тако плодна срећним резул-
татима на другом месту, овде често пружа
само нејасне изворе, јер се злочини ове
природе скоро увек врше у тами, далеко
од свих погледа. Али има других сведока,
који су исти такви као и живи сведоци,
и њихова су нема проказивања по некад
исто тако драгоцене као и открића ових
последњих, за свакога који зна да их от-
крије и да их испита. Хоћемо тиме да
кажемо да учиниоца треба тражити на
месту злочина, јер је он ту могао оста-
вити трагове од самог себе; у индика-
цијама које може дати идентитет жртве,
кад се он може да утврди, оруђу зло-
чина, ако је оно пронађено, и траговима
који потичу од извршења, свуда где се
пронађу, леже елементи најподеснији да
одведу на траг убице и покажу његову
кривичну одговорност.

Идентитет жртве, протокол конста-
товања, трагови корака, крви и други
трагови који потичу од извршења, сума
новца, и т. д. и т. д. која је његов про-
извод, истрага која тежи да их пронађе,
побуда, која тачно дефинисана расветљује
општу задаћу иследника, — све то дакле
биће предмет наше студије у разним ру-
брикама; посматраћемо њихову узајмну
улогу у истрази и корист коју она може
да извуче отуда у погледу на доказ. Али,
хитамо то да кажемо, излажући у овим
странама најобичнији ток једне истраге
убиства, не претендујемо тиме да се једна
једнообразна метода може применити на
све случајеве. „Свако дело као и сваки
окривљени има своју особену физионо-
мију“ каже Лагравеан,³⁾ и у тако ела-
стичној материји не би се могла поста-
вити општа правила; исто тако у овим
скромним разговорима хтели смо просто
да изложимо неколике рефлексије којима
су нас инспирисале извесне кривичне и-
страге, које смо вршили, — и ми бисмо
постигли наш циљ ако ова скромна лек-
тира могне користити чиновницима суд-
ске полиције, који почињу каријеру и буду
читали ово скромно дело, и ако оно буде
пријатно оним нашим колегама, који и
ако немају потребе за наша обавештења,
ипак нам учине част да га консултују.

I.

* * *

О идентитету жртве.

Потребно је да се утврди идентитет
жртве у самом почетку истраге: из овога
ће извора иследне власти прети један
знак који је увек драгоцен за правца који
је zgodно дати истраживањима која се
односе на претпостављеног убицу. Не
само да је важна да се сазна грађанско
стање, професија, домицил, фамилија жр-
тве; власти треба такође да подигну за-
весу која покрива њен приватни живот и
да се предаду темељној студији њених

³⁾ *Traité de législation criminelle.*

навика, њених средстава за живот, њеног
modus-a vivendi, у опште, свега онога што
се односи на њену имовину; све то може
да расветли њихову сумњу.

Макаква да је побуда за злочин, по-
стоји заиста један quasi-сталан однос из-
међу убице и његове жртве; несрећан
избор жртве не опредељује слеп случај,
— већ много пута, већином, (то показује
искуство сваког дана) познавање њене
личности или њеног становања, до кога
је убица дошао благодарећи више или
мање дугим односима суседства или уза-
јамног похођења.

Пређимо дугу листу злочина у овој
епоси, — злочина који су највише заин-
тересовали јавност и бићемо фрапирани
постојаношћу овог односа. Узмимо при-
мере: за што Пранчини убија Маргариту
Рењон? За што убија ову галантну жену
пре него каквог богатог рентијера са ка-
питалом? С тога, што пошто се упознао
са њом интимно, могао је да се довољно
обавести о њеним средствима за живот
и да се увери да у њеном раскошно на-
мешеном стану има скупоцепог накита,
знатних сума новаца: најзад за то што
се упознао са лицима њеног домицила, и
добро зна да ће лако моћи продрети у
исти, а да не побуди неповерење; он је
проценио све ове користи.

Скоро исти је био положај Прадо-а
према Марији Агетан; — да ли би Мар-
шандин удавио г-ђу Корнет да није по-
стао њен собар и Јустин Диран доктора
Касана да није био његов слуга?

Као што се види овај однос који обе-
лежавамо између убице и његове жртве
даје светлости на све стране; на властима
је да га се дохвати; он лежи у основу
сваке кривичне ствари; али како ћемо га
се дохватити, ако не знамо ни име, ни
породицу, ни адресу жртве? Пре свега
треба дакле да се утврди њен идентитет,
ту ће бити база грађевине, први основни
камен за истрагу, у колико идентитет о-
стане тајна, власти ће бити осуђене на
некорисне радове, јалова питања, зато
је фрапантан пример злочин Милериа:
познанство леша вратара Гуте било је
потребно, неопходно нужно да би истрага
изашла на правни пут.

Кад је жртва нападнута у своме до-
мицилу, — или изван свога домицила, али
у околини у којој станује, и кад повреде
којима је подлегла нису јој одвећ изме-
ниле лик, лако је утврдити њен иденти-
тет познанством њеног леша које ће утвр-
дити њени сродници, њени пријатељи,
њени суседи, локалне власти.

Али претпоставимо случај кад је уби-
ство извршено над једним странцем, који
је апсолутно непознат у пределу, у коме
је нађен његов леш — и кога следствено
нико од становника није могао познати;
којим ће се средствима морати прибећи
да би се утврдио његов идентитет? — Пре
свега опису.

Нећемо говорити о овим неодређеним
описима и без прецизности, који се могу
применити на читаву једну серију инди-
видуа, које имају подједнако прне или
плаве очи, широко или узано чело, плаву
или гргураву косу, пуно или овално
лице и т. д.

¹⁾ Види нашу расправу: Утврђивање идентитета
помоћу одећа у „Полицијском Гласнику“ за 1905. г.

²⁾ A. Thiénard, судија у Новеру, стари истражни
судија у Сент-Аману, написао је под горњим насло-
вом ово дело: „за употребу чиновника судске по-
лиције, прокуратора републике, истражних судија
и полицијских комесара У овоме се делу методички
излаже начин којим треба поступити у истрази овог
злочина и темељно студирају све околности и питања
којима има да се бави иследник при истрази овог
злочина. У овој ће ваљаној студији наћи корисне
упуте сви они који се по професији баве истрагом.
Прев.

Ове индикације одвећ опште важности, биле би у нашој материји, само слаба помоћ. Опис жртве који ће учинити судија иследник, биће детаљисан, до ситуација и прецизан.

После општих индикација које се одnose на њено приближно доба старости, њен стас, који треба тачно да се измери, а не само оценити погледом (јер то може да буде извор заблуде), њене телесне димензије, овај опис треба да је у опште такав да показује најизразитије све особине леша. Један чвор на челу или слепом оку, један прамен косе различне боје, делимична или тотална ћелавост, какав стари ожиљак, шарање коже, деформација кога прста проузрокована приштом, каквог уда, руке или ноге, која је постала услед уганућа; све су то детаљи за прецизан опис.

Опис вилица такође има своју важност. Вештачки ред зуба који је имала жртва и које би могао познати дентист који их је наместио, један или више зуба пломбираних или испуњених златом, толико су драгоцене индикације; сећамо се улоге коју је играо недостатак једног кутњака при познавању леша вратара Гуђе које је било у новембру 1889.

У материји детоубиства, инспекција зуба има највишу важност; она допушта да се одреди доба старости детета.

Ако је жртва каква жена, трагови више или мање скорог порођаја, које она може да покаже, могу бити од велике помоћи да се утврди њен идентитет. Појмљиво је, од коликог је интереса сазнати да ли је жртва девојка или је дефлорисана, један пут или више пута, — толики елементи који ће се сазнати притискивањем прстију, инспекцијом бразда на трбуху, и испитивањем сексуалних делова које ће се поверити стручњаку.

Овај опис жртве треба да обухвати такође и предмете који су нађени на њој, одело којим је обучена. Неопходно је дакле потребно испитати је најбрижљивије; по потреби баш рашити њено одело, прегледати поставу; често су се налазили извесни предмети уметнути између штофа и поставе да послуже за утврђење идентитета.

Међу хартијама које су нађене код жртве, има их чији проналазак даје са свим особени интерес: као што су бирачка карта, пасош, сведоџба, визит-карта, на пример, за које се може претпоставити да се односе на саму личност жртве, и да нису остављене ту у циљу обмане у идентитету, што ће власти, чија обазривост никад није сувишна, па ма колика да је, морати брижљиво да испитају.

У другим случајевима, и ако од мање доказне вредности, знаци који резултују из предмета који су нађени на жртви, такође ће бити драгоцени; једна амајлија, једна медаља са ликом из пијетета, нож на чијим је корицама изрезано име и адреса фабриканта, паницијали на марамима, кошуљи, означена имена и адресе кројача на дугмету од одела, име и адреса шеширчије на постави од шешира, биће доволни по некад да допусте да се утврди

идентитет. Нема незнатног знака, који не заслужује да се прибере; истина као што је то речено, често потиче из неопаженог извора.

Само одело треба да буде предмет најпажљивијег испитивања; оно ће се прегледати као и сви предмети за које се сматра да припадају лешу; они могу да помогну често да се утврди идентитет жртве, јер се може пронаћи кројач који га је правео и да га позна.

(наставиће се)

с француског,
Милош М. Станојевић,
судија.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Г. Војислав Новаковић, писар среза лесковачког пита:

Молим уредништво, да ми изволи у једном од наредних бројева „Полицијског Гласника“ дати следеће објашњење:

1. Известан поверилац предао је ово полиц. власти извршно одсудно решење судско, којим је његов дужник осуђен да му плати 300 динара дуга. Власт овог среза позвала је дужника, да ту суму новца плати, или своје имање у попис одреди. Дужник је — немајући другог свог имања — одредио у попис једну кућу с плацем, која је заједничка са још његова два брата, али, један је од та два његова брата отумарао незнано куд.

По § 471. т. 2. грађ. суд. пост. и §§ 510. и 515. грађ. закона не може се у попис узети заједничко добро, док се део дужников не издвоји. Питање је сад: како ће се део дужников издвојити? Јер, да се по упусту г. Андре Ђорђевића (види његову „Теорију грађ. суд. поступка“ стр. 503.) позову смесничари, да деобу сами изврше, — не може се поступити услед тога, што је један смесничар отумарао незнано куд. Да се опет по истом том упусту исте књиге на истој страни упуту поверилац у смислу § 434. т. 5. грађ. суд. поступка на парницу, да он у место свог дужника деобу тражи, — бесциљно је, пошто се и код суда налази на исту ту тешкоћу — одсуство отумаралог смесничара.

2. Претпоставимо баш и то, да је смесничар ту, да ли би смела полицијска власт по реченоме упусту дозволити, да сами смесничари, који су у овом случају и сродници — истава део дужников, кад би они у интересу дужника могли њему издвојити мањи део, било, да му они зато што плате, било да дужник на тај начин само жели, да оштети свог повериоца?

3. Да ли је оправдана пракса полиц. власти и не коси ли се она са § 471. т. 2. грађ. суд. пост., кад власт узме у попис све имање заједничко и у огласу обзнањује, да само трећи део од тога имања продаје? — кад ће се на тај начин због смесничара ретко наћи купац, а ако се и нађе, то ће цену неповољну нудити.

Напошетку: може ли и полицијска власт у случајевима код извршења, кад и она ту оперише са грађанским законом и поступком — доносити решења по аналогiji и логици у одсуству позитивне законске одредбе за тај конкретни случај, или је то само дозвољено судовима?

За овај случај тражио сам објашњења и у делу г. Ж. Перића „О попису за извршење одлука судских,“ па га нисам могао наћи, јер се г. Перић није дотакао тога, које се ствари не могу у попис узети.“

— На ово питање одговарамо:

Посматрајући правило у т. 2. § 471. грађ. суд. поступка, да се заједничке ствари не могу узимати у попис, докле се део осуђенога не изостави, законодавац није одмах одредио и начин, на који ће се то учинити.

Али тај недостатак законски не може и не сме послужити властима као разлог, да откажу извршење судских пресуда.

На против, стојећи пред дужношћу, да у року, који је законом одређен, извршују пресуде, власти морају наћи начин и пута како ће то учинити, не остављајући, наравно, начин и време доброј вољи дужника и задругара, пошто они, као интересовани, могу, много пута, ту поделу учинити на штету повериоца.

Никако се, велимо, то изостављање не сме извршити без суделовања власти, која има да штити интересе повериоца, јер се из речи: „док се део осуђенога не изостави,“ једини правилан закључак може извести тај, да то изостављање има да изврши власт, која има и да врши попис (§ 461., 463. и 466. пом. закона).⁵

Сад само остаје питање о форми како ће се то изостављање извршити.

Како, као што рекосмо, о томе нема нарочитих законских прописа, онда се мора поступити по аналогiji, коју предвиђа § 10. грађ. закона, за све случајеве, који потичу из примене грађанског закона и закона о грађ. суд. поступку.

Тражећи, тако, начин на који се врши деоба имања (у овом случају изостављање дела дужниковог) ми се одмах сретамо са наређењима §§ 433., 434. и т. д. који говоре о изборном суду.

Према томе, и изостављање, о коме је овде реч, има да се изврши изборним судом, што ће власт увек наредити својим нарочитим решењем.

Сам састав изборног суда имао би да се врши на тај начин што би судију за рачун дужников бирала сама власт у смислу § 437. става другог грађ. суд. пост. стићећи тако право повериоца и искључујући могуће споразуме дужника и задругара, којима остаје право, да за свој рачун бирају судије

Кад стоји случај, какав се истиче у тачци 1. овога питања, онда се задругару, чије се место пребивања не зна, одређује заступник аналогно § 76. грађ. суд. поступка, који ће у овоме послу заступати отумаралог.

На овај начин одговорило би се законској дужности да се судска пресуда изврши, и да то буде са пуном гаранци-

јом за права и повериоца и дужника и задругара.

Не смемо пропустити а да не напоменемо, да пре овога свега, власт мора узети у попис део дужников (половину трећину, четвртину, што зависи од броја задругара), те да тако створи залогу за повериоца у смислу § 469. грађ. суд. поступка, јер би се чекањем на свршетак рада изборног суда, могла изиграти права повериочева отуђивањем покретне и непокретне имовине од стране дужника и задругара му.

Тако, ако је непокретно имање, па би уз дужника била још два задругара, онда би се узео у попис трећи део сваке парцеле, описујући у попису целу парцелу са суседима; а ако би била покретност, онда трећи део сваке ствари, описујући је такође у целини.

Ова радња не би била противна ни тач. 2. 471. грађан. суд. пост. јер и та одредба речима: „но међутим може се и на то забрана ставити.“ казује, да обезбеду ипак треба извршити, само продаји приступити тек по коначној деоби.

Овакав начин био би правилнији од онога који се износи у т. 2. овога питања.

Као што смо и у току овога одговора казали, и полицијске власти имају права послужити се аналогном и разумним тумачењем закона, о којима говоре §§ 8. и 10. грађ. закона, кад год је реч о примени грађанског закона и грађ. суд. поступка.

II.

Суд општине мрсаћке у срезу жичком. актом својим Бр. 66. пита:

„Село Мусина Река, које је у саставу ове општине, има засебну своју утрину, уписану у пописну књигу Б. истога села под Бр. 36. у величини од 16·80 хектара, коју уживају они сељани, који имају сток, на према броју сток и порез плаћају на ову утрину.

Збор тога села на своје сеоском састанку одлучио је, да ову утрину поделе сељани међусобно према броју својих грађана, и обратили су се овом суду за објашњење и одобрење ове одлуке.

Моли се уредништво за упуство, могу ли сељани села Мусине Реке поделити ову своју утрину и како, као и то, како ће се на случај деобе од сада порез распоређивати, пошто прелази у својину појединаца, и пошто ће извесни делови припасти и онима који немају сток?“

— На ово питање одговарамо:

Зашто сељани села Мусине Реке не могу поделити сеоску утрину, објашњено је у Бр. 40. „Полицијског Гласника“ за 1906. годину на страни 334. под II, поводом питања суда општине рибарске у срезу хомољском.

Нека часништво општинско прочита то објашњење, па ће му бити јасно какво право имају села и општине на сеоске и општинске утрине.

Према томе, сваки покушај сељана да ову утрину разграбе, треба сузбити мерама, које предвиђа § 375. а. крив. закона.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Симу Живковића, званог „Гиљанац“, трговца из Врање, тражи начелство округа врањског депешом Бр. 729, ради извршења једне пресуде којом је кажњен са 156 динара или 20 дана затвора због криумчарења муниције. Сима је стар 28 година, средњег раста, у лицу сувољав, косе, бркова и очију црних, у цивилном оделу. Пронађеног треба спровести поменутом начелству.

Ристу Поповића, из Куршумлије, који је још пре годину дана отумарао од куће, оставивши жену са децом, тражи начелник среза косаничког актом Бр. 224. Риста је стар 34 године, омаленог раста, у лицу смеђ, брија се. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

Росу одвојено живећу жену Петра Миловаљевећа, из Д. Видове среза нарањског, тражи начелник среза ражањског актом Бр. 285, код кога има да издржи 20 дана затвора. Роса је средњег раста, дежмекаста, косе црне, очију граорастих, у лицу црна. Пронађену треба спровести поменутом начелнику.

Драгомира Косавчевића, шегрта Владимира Лазаревића онанчара из Крагујевца, кога је нестало пре неког времена, и до сада се о њему није ништа сазнало, тражи начелство округа крагујевачког актом Бр. 234, ради предаје родитељима. Драгомир је стар 14 година, средњег раста, у лицу црномањаст, црних очију, косе црне. Пронађеног треба спровести поменутом начелству.

Станојку жену Милутина Станковића, радника из Београда, која је 16. ов. м-ца побегла од куће из села Церовца, среза јасеничког окр. смедеревског, и однела са собом разне ствари, тражи Управа града Београда актом Бр. 2103, ради предаје њеном мужу. Станојка је стара 30 година, високог раста, у лицу плава. Раније је радила у фабрици шећера. Пронађену треба спровести Управи града Београда.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Још ноћу између 9. и 10. децембра прошле године нестало је Јеврема Моравчића, земљоделца, из Ушћа, среза студеничког, и до сада се ништа о њему није сазнало. По казивању његове жене он је те ноћи отишао наоружан са пушком „Пибодијевог“ система и револвером, по свој прилици у намери да врши криумчарење турског дувана, јер је он то врло често чинио, и она мисли да је негде у криумчарењу убијен. Али власт сумња у овај изказ његове жене и мисли да је она њега убила па прикрила његов леш. Јеврем је стар 34 године, у лицу сувољав, средњег раста, косе риђе, очију граорастих, ретких малих бркова, у обичном сељачком оделу. Позивају се све власти, а и приватни се моле, ако би што знали о Јеврему да о томе известе начелника среза студеничког с позивом на акт Бр. 729.

П О Т Е Р Е

Андра Илић, син Алексе Илића, трговца из Зајечара, ноћу између 13. и 14. ов. м-ца узео је кључеве од касе који су се налазили под јастуком у кревету његовог оца, отворио касу и однео 3000 динара у новцу и 27 комада акција београдске банке „Меркур“, па је по извршењу дела одмах побегао из Зајечара заједно са **Мицом Трифуновићевом**, неважничком, родом из чабанског округа. Лазар код себе има загранични пасош издат од начелства окр. тимочког 12. ов. м-ца ДЛ 333, ПЛ 125. Позивају се све полицијске и општинске власти да их у својим домаћацима потраже и пронађене стражарно спроведу начелству округа тимочког с позивом, на денешу Бр. 582.

Живојин Ђурђевић, земљоделац из села Јагњила, среза јасеничког окр. смедеревског, стављен је под кривичну потрагу због разбојништва са убиством извршеног над Илијом Марковићем, из Бјелона, али се до сада није могао пронаћи, јер је по сазнању, да га власт тражи, одмах побегао. Он је стар 25—28 година, средњег раста, у лицу плаво, у сељачком оделу, на погата има онанке. Фотографија леша убијеног Илије изнета је у 45. броју „Полицијског Гласника“ од прошле године. Позивају се све полицијске и општинске власти да Живојина живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза јасеничког окр. крагујевачког с позивом на денешу Бр. 1417.

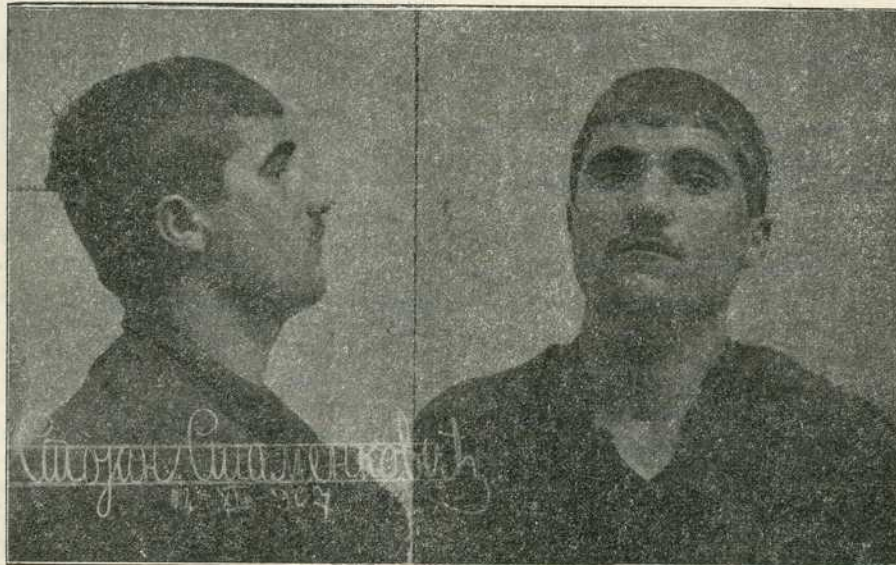
Петар Замбони, адвокат из Венеције, који је имао да одговара за фалсификат, 22. ов. м-ца по новом, побегао је из Венеције и до сада се није ништа о њему сазнало. Петар је стар 42 године, средњег раста, прилично развијен, у лицу црномањаст, црних очију, правилног носа, косе, браде и бркова црних. Како није искључена могућност да је Петар прешао у Србију, то на молбу италијанског посланства из Београда, износимо ову потерницу и позивамо све власти да га потраже и у случају проналаска о томе известе Министарство унутрашњих дела с позивом на акт Бр. 1076, или ово уредништво.

Марко Пивљанин, родом из Црне Горе, а који је живео у селу Краварица, срезу косаничког, има да одговара код начелника среза косаничког за убиство Зарије Маринковића, монополеког контролора, али је по сазнању да га власт тражи одмах побегао и до сада није пронађен. Марко је стар 40 година, округлог лица, очију граорастих, косе смеђе, малих риђих бркова, брија се; од одела има на себи: копран и чакшире од пригог сукна, на глави шајкачу а на погата онанке. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза косаничког с позивом на депешу Бр. 810.

Милан Милутиновић — Јовановић — Лазаревић — Симић, коцкар, родом из села Багдана, среза беличког, решењем алексиначког првостепеног суда од 5. јануара 1908. год. Бр. 354, стављен је под суд и притвор због саучешћа у простој крађи, али до сада се није могао пронаћи и притворити. Милан је стар 22 године, средњег раста, у лицу црно-

мањаст, угаситих очију, малих прних бркова; од одећа има на себи панталоне и антерију од најка, на ногама опанке с кајишима а на глави шубару. Позивају се све власти да га енергично у својим домањима потраже и пронађеног спроведу стражарно алексиначком првостепеном суду с позивом на акт Бр. 354.

Стојан Стаменковић, осуђеник пожаревачког казненог завода, родом из села Копривнице, среза нишког, 22. ов. м-ца побегао је

са рада из Љубичева. Стојан је стар 23 године, средњег раста, очију жуто-зелених, косе прне, малих бркова, брија се. На осуди је био због покушаја убиства, а осуђен је на две (2) године затвора. Изнесећи његову фотографију позивамо све полицијске и општине власти да га у својим домањима потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи пожаревачког казненог завода с позивом на акт Бр. 210.

Непознати крадљивци ноћу између 17. и 18. ов. м-ца украли су на опасан начин из куће Чедомира Јовановића, воскара из Алексинца следеће ствари: један златан женски сат са ланцем од гајтана на коме имају две фронтне од злата са дијамантима, канци од сата покрсани су споља зеленом смесом, један златан дијамантски прстен, један златан прстен са четвртастим плавим каменом мало изломљеним, једну дијамантску грацу златну, једну сребрну дијамантску грацу средње величине, један златан брош са фотографијом Чедомировом, један пар дијамантских минђуша и један златан брош са листићима у облику срца. Нека све полицијске и општине власти живо потраже крадљивце и крадене ствари, а нарочито да се обрати пажња јувелирима, где ће крадљивци без сумње покушати да ствари продају, и у случају проналаска известе начелника среза алексиначког с позивом на депешу Бр. 672.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Више пута до сада износили смо фотографије лица која нам врло често лиферију наше суседнице. Ова лица издавајући се махом за војне бегунце, а поред тога благодарећи лабавости наших пограничних власти, лутају већи-

ном по унутрашњости и тек по извршењу каквог казнимог дела, власти увиђају с киме имају посла.

Међу такве личности долази и овај **Тота Иванов**, Бугарин, чију фотографију износимо.

По његовом казивању, прешао је из Бугарске још пре две године, за то време лутао је по Србији и Аустро-Угарској издавајући се под лажним именом „*Томе Крстова*“. У последње време, вели, да је живео у Пешти и да

ризонталног, величине 1.5 см., на трећој фаланзи левог средњег прста, на страни антеријорној; б) белегу од убоја, неправилног облика, величине 1|0.5 см., на корену левог прста, страни антеријорној; в) брадавицу у величини зрна од пасуља за 3 см. испод превоја левог лакта, страни интерној; г) белегу од опекотине, неправилног облика, величина 2.5|1 см. на горњем делу десне долактице, страни екстерној, и д) белегу од посекотине, у облику праве линије, правца косог, величине 1 см., на лобу левог уха.

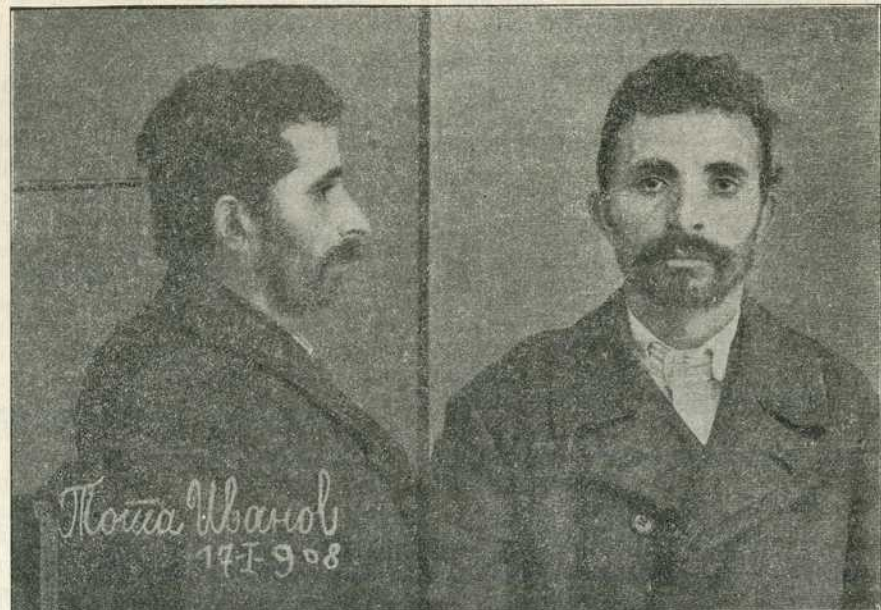
Ради утврђења његове идентичности послата је његова фотографија бугарским властима.

Како је велика вероватноћа, да је Тота за време лутања по унутрашњости учинио какво казнимо дело, то износимо његову фотографију, и позивамо све власти, а и приватне молимо, да ако би у њему познали извршиоца каквог казнимог дела или би иначе што о њему знали, о томе известе Управу града Београда с позивом на акт Бр. 2114, где он издржава двадесетодневни затвор због скитње.

КРАЂЕ СТОЈЕ

Ноћу између 16. и 17. ов. м-ца непознати крадљивци украли су једну кобилу из штале Богосава Ракића, земљоделца из села Ђуниса, среза расинског. Кобила је матора 6 година, доратаста, брњаста, у леву задњу ногу чарпаста, са жигом „К“. Депеша начелника среза расинског Бр. 1254.

Ноћу између 18. и 29. ов. м-ца непознати крадљивци украли су три краве Тодору Петро-

Као сумњиву личност, Управа града Београда упутила га је 17. ов. м-ца на мерење и фотографисање у Антропометријско Одељење ради утврђења његове идентичности.

Тота је родом из села Кајабаше у Бугарској, по занимању зидар, стар 35 година, средњег раста, угаситих очију, косе прне, бркова смеђих; од особенних знакова има: а) белегу од посекотине, у облику праве линије, правца хо-

вићу, земљоделцу из Звезда, среза посаво-тамског. Све три су краве маторе по 8 година, ровашене у лево ухо, две су беле, а једна жућкаста, све три стеоне. Депеша начелника среза посаво-тамског Бр. 678.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.